

Economia i Empresa

▶ VE DE LA PÀGINA 1

nològiques, d'e-commerce, companyies de telecomunicacions, proveïdors d'infraestructures, *start-ups*, etc.), provoca un efecte disruptiu (adjectiu molt en voga en l'àmbit econòmic que, en el de la física, s'empra per definir una «descàrrega brusca») en el sector, fins al punt que «posa en risc» una part del seu negoci.

Per sectors, aflora el sondeig de Price Waterhouse Cooper, els que es veuen més amenaçats per les empreses i serveis de finançament 2.0 són els de la banca *retail* (o de cosum); el negoci dels mitjans de pagament i els negocis vinculats a la gestió d'actius i de patrimonis. En aquesta línia, l'enquesta permet concloure que aquests àmbits són els que «es transformaran d'una manera més radical els propers cinc anys».

No obstant això, Garcés sosté que si bé «les *FinTech* creen nous models de negoci», la banca «hi és per quedar-se i continuarà tenint un rol central en el sistema, tot i que la seva participació en alguns negocis bancaris i el seu rol en la cadena de valor variarà de forma significativa».

En aquesta línia, l'estudi de PwC considera que «alhora que una amenaça», l'aparició a escena de les «*FinTech*» constitueix «una oportunitat» per al sector financer tradicional. Els enquestats reconeixen que la col·laboració entre les dues parts podria comportar una reducció dels costos (un 73% ho creu); els diferenciaria de la seva competència (ho pensa un 62%) i els aportaria ingressos addicionals (un 56% dels enquestats ho afirmen). Però perquè aquesta cooperació sigui possible caldrà canvis, ja que només un 32% de les entitats financeres que han participat en l'enquesta afirma tenir algun tipus d'acord amb empreses «*FinTech*».

«Les noves discogràfiques»

Marc Vidal, consultor en transformació i estratègia digital, opina que «s'apropa una gran bola de neu per al sector bancari», que «no és una novetat, es veia a venir de lluny». Un problema que «no s'interpreta correctament» i «no va de regulacions, ni d'adaptar-se a una bombolla que els va rebentar a la cara», sinó que «això va del fet que el sector, tal com el coneixem, està en joc». El terme *FinTech*, diu, «és pertorbador per als sistemes financers existents»: per invertir en un projecte, exposa, «milers de persones accedeixen al *crowdfunding* o als préstecs *peer to peer* (entre iguals)»; les «*FinTech*» tot el que «des d'un banc o des d'altres gestors financers ja es feia, i ho fan més barat, més fàcil i més ràpid». Aquestes noves empreses aconsegueixen que per al client l'experiència financera sigui «més fàcil i agradable». Vidal utilitza una comparació molt gràfica per explicar què pot estar passant en aquest àmbit: «els bancs són les noves discogràfiques».

Daniel Faura i Llimós

PRESIDENT DEL COL·LEGI OFICIAL DE CENSORS JURATS DE COMPTES. A Catalunya, elaboren 14.000 informes l'any (el 25% del total que es fan a Espanya) i hi ha 200 empreses auditores registrades, deu de les quals són de Girona. Els censors jurats de comptes, o auditors, reclamen més control i més transparència a l'administració local.

«No ens sembla prudent que els ajuntaments no s'auditin per llei»

PEP TABERNER | GIRONA

■ Les auditories són «una bona eina» per a prevenir irregularitats; no es tracta, però, d'eines pensades per a detectar el frau. Daniel Faura és el president del col·legi oficial que agrupa aquests professionals a Catalunya i que malda per incrementar els controls en l'administració, sobretot en la local, ja que als ajuntaments catalans les auditories són inexistentes. El 19 d'abril, el col·legi organitza a Girona la jornada *Auditor per un dia*, en el marc de la qual una vintena d'estudiants de la UdG passaran una jornada en una empresa especialitzada.

■ Si un client li plantejés que té previst muntar una societat «*offshore*», què li diria?

■ Els auditors no creem empreses, revisem els comptes de les que estan creades.

■ D'acord. Però aquest tipus de societat serveixen per eludir el rendiment de comptes, oi?

■ En qualsevol cas ens limitariem a fer una auditoria d'una empresa sobre la qual tinguéssim competències per fer-ho. D'una empresa situada a Panamà no tenim cap competència de control.

■ Una auditoria pot detectar aquestes maniobres fiscals?

■ El que analitza és si els comptes reflecteixen, en base a una informació que ha seguir una normativa, la situació patrimonial de l'empresa. L'objectiu de l'auditoria no és detectar el frau. És valorar la raonabilitat de la informació presentada per les empreses. Ara bé, si detectem un frau l'hem de posar de manifest.

■ Totes les empreses empreses han de ser auditades?

■ Les que tenen uns volums determinats, sí. És obligatori auditar les empreses que reuneixin dues d'aquestes tres característiques: que tinguin més de 50 treballadors; que facturin més de 5,7 milions d'euros anuals o que tinguin uns actius valorats en més de 3 milions.

■ Caldria ampliar la forquilla?

■ La transparència i el control no sobren mai. Amb més prevenció es podrien evitar moltes coses de les que passen.

■ Les empreses més grans són més difícils d'auditar?

■ Depèn de molts factors: de la tipologia, del sector, de l'estructura... La mida no és determinant.

DIARI DE GIRONA

■ «L'objectiu de les auditories no és detectar el frau, sinó valorar la informació que presenten les empreses»

■ «L'exigència de transparència al sector públic hauria de ser d'exemplaritat»

■ Vostès demanen equiparar la transparència del sector públic amb la del privat.

■ L'exigència de transparència al sector públic hauria de ser d'exemplaritat. Avui en dia, les corporacions locals no tenen obligació de ser auditades. Ens sembla que no és prudent ni correcte. El sector local té uns òrgans de control potents, els interventors, però són interns, no pas externs. També hi ha els tribunals i les sindicatures de comptes, que tenen competències però no les executen amb els ajuntaments i només fan alguna mostra.

■ No s'audita cap ajuntament?

■ A Catalunya s'audita Barcelona perquè vol, i potser un parell més, perquè li interessa pels *ratings* internacionals i perquè li exigeixen des de fora. Com a tasca preventiva, l'auditoria seria molt positiva en aquests sectors.

■ Hi ha perspectiva d'un canvi legal en aquest sentit?

■ En absolut. Hi havia una promesa del PP del 2010 per convertir les auditories obligatòries per als ajuntaments de més de 5.000 habitants i no s'ha fet res. Cap partit ho proposa.

■ El cost que tenen aquests procediments fan que els ajuntaments més petits es facin enrere?

■ Si les empreses de més de 50 treballadors poden assumir que el 0,1% del pressupost es destini a una auditoria, un ajuntament no pot fer el mateix. Val la pena, perquè l'auditoria és prevenció. Als països escandinaus, al Regne Unit i a Portugal, s'auditen tots.

■ I a la resta d'Espanya?

■ Tenim l'exemple de la comunitat de Navarra. La Cambra de Comptes d'aquella comunitat foral supervisa les empreses privades que s'ocupen d'auditar tots els ajuntaments. És una competència autonòmica, que allà exerceix plenament.